

Розділ 22
НАРЕШТІ ВСЕ ВЛАДНАЛОСЯ

Але що можна було вдіяти? У розпачі вони дивилися на бідолашного Тіммі, котрий відчайдушно боровся з болотом, яке його засмоктувало.

— Він тоне! — плакала Енн.

Раптом на дорозі почувся якийсь шум, що гучнішав щосекунди. Вантажівка везла вугілля, кокс, дошки, колоди, мішки з усячиною. Джорджа закричала водієві:

— Стійте, стійте! Допоможіть нам! Наш пес тоне в болоті!

Вантажівка зупинилася. Дядько Квентін подивився на вантаж. Уже за мить вони з Джуліаном витягли звідти кілька дощок і, використовуючи їх як настил, удвох дісталися до бідолахи Тіммі, який щосили боровся з тванню.

Водій вантажівки вистрибнув з кабіни їм на допомогу. Він почав кидати штахетини на дошки, потім ще якісь дровеняки, щоб на них можна було стати, бо перші дошки вже майже засмоктало.

— Дядько Квентін ухопив Тіммі! Він витягає його! Він його витягнув! — заверещала Енн.

Побіліла Джорджа раптом безсило осіла на узбіччі: побачивши, що Тіммі майже врятовано, їй стало млосно після усього пережитого.

Витягати Тіммі з трясовини виявилося нелегкою справою, бо болото було чіпке й нізащо не хотіло його

LIVEWORKSHEETS

відпускати. Нарешті його визволили, і пес почалапав по непевних дошках, пробуючи вихляти брудним хвостом.

Незважаючи на весь цей бруд, Джорджа обхопила пса за шию обіруч.

— Йой, Тіммі, як же ти нас усіх перелякав! Від тебе смердить, але мені байдуже! Я вже думала, що ти загинеш, бідолашний Тіммі!

Водій вантажівки із сумом дивився на свої дошки в болоті. Вони зникали на очах. Дядько Квентін, відчуваючи себе по-дурному в піжамі й пледі, звернувся до нього:

— У мене із собою нема грошей, але якщо ви у будь-який час завітаєте до Вершини контрабандистів, я добре вам заплачу за допомогу і втрачені дошки.

— Я оце везу вугілля до сусідів Вершини контрабандистів, — сказав водій, кинувши оком на дивацьке вбрання дядька Квентіна. — Якщо хочете, можу всіх вас підвезти. Місця в кузові вистачить.

Надворі темніло, згущався туман, і всі потомилися. Тож увесь гурт з вдячністю заліз у кузов, і незабаром вантажівка загальмувала біля Вершини контрабандистів, й усі злізли з кузова, розминаючи закляклі кінцівки.

— Я завітаю завтра, — сказав водій. — Зараз нема коли. Доброго вам вечора!

Діти з дядьком Квентіном подзвонили в двері, їм відчинила перелякана Сера. Вона мало не впала від подиву, побачивши всіх на порозі в світлі настінного ліхтаря.

— Боже! — вигукнула вона. — Ви всі повернулися цілі й неушкоджені! Господи! Як господарі зрадіють: вони викликали поліцію, і вас скрізь шукають! Вони

LIVEWORKSHEETS

спускалися в підземелля, були в будинку пана Барлінґа, вони...

Тіммі одним стрибком опинився в холі, весь у підсохлому баговинні, він виглядав вельми дивно.

Сера скрикнула:

— Що це? Лишенько, це ж собака!

— До мене, Тіммі, — сказала Джорджа, згадавши, що пан Ленуар не любить собак. — Серо, можна Тіммі побуде на кухні? Я не можу наразі вигнати його на вулицю. Ви уявити собі не можете, у які тарапати він вскочив!

— Ходімо, ходімо! — мовив батько, якому набридла ця балаканина. — Упевнений, Ленуар потерпить пару хвилин Тіммі!

— Звичайно, я знайду йому місце на кухні, — сказала Сера. — Спочатку помию його. Йому це вкрай необхідно. Пан і пані Ленуар у вітальні. Принести вам якийсь одяг?

Маленький гурт увійшов до будинку і пройшов до вітальні, а Тіммі покірно рушив на кухню за розбурханою Серою. Пан Ленуар почув голоси й відчинив двері вітальні.

Пані Ленуар кинулася до сина, вмиваючись слізьми. Зраділа Мерібел стрибала навколо брата, як щеня! Пан Ленуар потирав руки, плескав усіх по спинах і примовляв:

— Ну-ну! Чудово, що ви всі живі й здорові! Упевнений, у вас є що розповісти!

— Це дивна історія, пане Ленуар, — сказав батько Джорджі. — Дуже дивна. Але перш ніж я почну розповідати, мені треба подбати про ноги. Я багато миль пройшов босоніж, і вони у мене змерзли і дуже болять!

І поки кожен учасник подій розповідав про пережите, у будинку запанувала метушня: зігріли воду, щоб

LIVEWORKSHEETS

пропарити ноги дядьку Квентіну, подали йому халат, нагодували всіх і напоїли гарячим питвом. Усі відчували надзвичайне піднесення, а коли збудження поволі вгамувалося, діти відчули себе в центрі уваги, бо їм було що розповісти.

Відтак, зрозуміло, прибула поліція, й інспектор відразу ж узявся всіх розпитувати. Усі навперебій схотіли відповісти йому, і тоді інспектор обмежився трьома учасниками подій: батьком Джорджі, Смоляним і Джорджею, бо вони знали про все найбільше.

Пан Ленуар більше за всіх дивувався почутому. Він сидів у своєму кріслі, і йому заціпило, коли він дізнався, як пан Барлінґ запропонував придбати плани дренажу маршів, щиро визнавши при цьому, що він контрабандист.

— Він божевільний, це точно! — вигукнув інспектор поліції. — Не від світу цього!

— Я йому так і сказав, — долучився Смоляний. — Я сказав, що він спізнився на ціле сторіччя!

— Ми багато разів намагалися зловити його на контрабанді, — сказав інспектор. — Але він занадто спритний. Це ж треба так підсунути вам свого шпигуна Блока, який використовував вашу вежу, щоб подавати сигнали. Справжня зухвалість! І виявляється, що Блок насправді не глухий? Це дуже розумно: удавати глухого тетерю, аби чути те, що не призначене для його вух!

— Як гадаєте: чи не слід нам розшукати Блока, пана Барлінґа і його слугу? — раптом спитав Джуліан. — Вони ж досі блукають у підземному лабіринті, ще й двох з них покусав Тіммі.

— Авжеж! Пес, який врятував вам життя! — сказав інспектор. — Вам пощастило. Шкода, що ви не любите

LIVEWORKSHEETS

собак, пане Ленуар. Гадаю, ви згодні: всім пощастило, що пес виявився поруч!

— Так, згоден, — визнав пан Ленуар. — Блок був проти собак у цьому домі... видно, боявся, що собака гавкотом може викрити його вештання. До речі, де ж цей чудовий пес? Я наразі не проти його перебування... хоча справді не люблю і не любитиму собак.

— Зараз приведу, — сказала Джорджа. — Сподіваюся, Сера вже вимила його, як обіцяла. Він страшенно забруднився!

Вона вийшла і повернулася з Тіммі. Це був зовсім інший Тіммі! Сера як слід вимила його гарячою водою і гарненько висушила. Від нього пахло приємною свіжістю, шерсть була пружною і чистою, а сам він добре поїв. Тіммі й сам дуже пишався собою.

— Тіммі, познайомся — це твій друг! — урочисто промовила Джорджа.

Тіммі подивився на пана Ленуара своїми великими карими очима, потім підтупцяв до нього і ввічливо подав праву лапу на знак привітання, як його вчила Джорджа.

Пан Ленуар збентежився: він не звик до гарних манер у псів! І машинально подав Тіммі руку, обмінявшись із ним дружнім рукостисканням. Тім не намагався облизати пана Ленуара або стрибнути на нього. Він прибрав лапу, дзявкнув, ніби питаючи: «Як ся маєте?», повернувся до Джорджі й тихо ліг біля неї.

— Отакої! Він і на собаку не схожий! — здивувався пан Ленуар.

— Авжеж він — собака! — щиро запевнила його Джорджа. — Справжнісінький пес, пане Ленуар, тільки набагато розумніший за більшість інших собак! Можна

LIVEWORKSHEETS

він буде зі мною, доки ми тут? Ми запросимо когось із містечка придивитися за ним.

— Ну, оскільки він виявився справжнім другом і оскільки він такий тямущий... нехай залишається, — наперекір собі великодушно сказав пан Ленуар. — Тільки, будь ласка, нехай тримається подалі від мене. Гадаю, такий розумний хлопець, як ти, зуміє за цим простежити.

Усі посміхнулися. Схоже, пан Ленуар ніяк не засвоїть, що Джорджа — дівчинка. Джорджа теж посміхнулася. Але вона не виправлятиме пана Ленуара!

— Ви його взагалі не побачите! — зраділа Джорджа. — Я триматиму його подалі від вас. Красно дякую! Ви такі добрі!

Інспектору Тіммі теж сподобався. Він глянув на пса й кивнув його господині:

— Якщо захочете його спекатися, продайте його мені! — сказав він. — Такий пес дуже згодився б у поліції! Він би враз виловив усіх контрабандистів!

Джорджа навіть не сподобила його відповіддю! Ніби вона продаватиме колись Тіммі чи віддаватиме служити в поліції!

Але незабаром інспекторові довелося скористатися послугами Тіммі. Наступного дня, коли пана Барлінґа та його супутників так і не вдалося знайти в лабіринті тунелів, а самі вони ніде на люди не з'явилися, інспектор звернувся до Джорджі з проханням позичити Тіммі, щоб він відшукав утікачів і вигнав їх назовні.

— Я не можу допустити, щоб вони там заблукали й помирали від голоду, — зауважив він. — Нехай вони й погані люди, але рятувати їх треба. Тіммі єдиний, хто здатний їх знайти.

LIVEWORKSHEETS

Інспектор мав рацію. І Тіммі знову спустився в підземелля, щоб полювати на ворогів. Незабаром він їх знайшов: вони заблукали в лабіринті переходів і тинялись там голодні, спраглі, зболені й налякані.

Він, як овець, пригнав їх туди, де на них чекала поліція. Після цього пан Барлінґ та його поплічники надовго зникли з поля зору!

— Поліція має радіти, що нарешті їх зловила, — сказав пан Ленуар. — Вони віддавна хотіли припинити цю контрабанду. Колись навіть мене підозрювали! Барлінґ виявився неабияким спритником, хоча я й думаю, що він напівбожевільний. Коли Блок дізнався про мої плани дренажу маршів, Барлінґ злякався, що з болотами й туманами зникне і контрабанда та привід для азарту! Не буде очікування суденець, які скрадаються в тумані, ланцюжків людей, що бредуть таємними проходами в болоті, відпаде потреба в умовних сигналах і переховуванні контрабандного краму. Ви знаєте, що поліція знайшла печеру всередині пагорба, заповнену контрабандою?

Тепер, коли все скінчилося, можна було говорити про захоплюючу пригоду. Одна прикрість була в дітей: вони даремно погано думали про пана Ленуара. Він, звичайно, був диваком, але, як виявилося, водночас веселою і доброю людиною.

— Ви вже чули, що ми переїжджаємо з Вершини контрабандистів? — спитав Смоляний. — Мати так злякалася, коли я зник, що батько пообіцяв продати будинок і поїхати з Окаянної гори, якщо я повернуся живим і неушкодженим. Мама страшенно зраділа!

— І я теж, — сказала Мерібел. — Мені не подобається Вершина контрабандистів. Тут все так дивно і таємниче, що почуваєшся самотньо!

LIVEWORKSHEETS

— Що ж, якщо ви будете щасливі, покинувши цей будинок, то я радий за вас, — мовив Джуліан. — Хоча мені він подобається. Місцина тут гарна, будинок розташований на пагорбі, внизу тумани, а в самому пагорбі — таємничі тунелі. Якщо вас тут не буде, то й ми не приїдемо більше, а шкода.

— І мені шкода, — сказав Дік, а Енн і Джорджа кивнули на знак згоди.

— Це місце створене для пригод! — вигукнула Джорджа, погладжуючи Тіммі. — Еге ж, Тіммі? Тобі воно подобається? Сподобалися тобі тутешні пригоди?

— Гав! — відповів Тіммі й постукав хвостом по підлозі. Звичайно, йому тут сподобалося. Йому подобалося скрізь, якщо його господиня була поруч з ним.

— Напевно, тепер ми будемо жити тихо й мирно! — сказала Мерібел. — Мені більше не потрібні пригоди.

— А нам — потрібні! — вигукнули друзі.

І немає жодних сумнівів, що на них чекають нові пригоди. Адже пригоди завжди трапляються з тими, хто їх полюбляє!

- **Напиши свої враження! Що виявилось найбільш неочікуваним? А що, навпаки, розчарувало?**

LIVEWORKSHEETS